

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 256/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. apríla 2015 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a zo sudcov Lajosa Mészárosa a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 13 CoE 313/2013 zo 17. decembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. apríla 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 CoE 313/2013 zo 17. decembra 2013 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Sťažovateľkou nesprávne uvedenie dátumu napadnutého uznesenia „31.1.2014“ v petite sťažnosti ústavný súd považoval za zrejmu nesprávnosť a, vychádzajúc z príloh sťažnosti, uviedol v záhlaví aj v odôvodnení tohto rozhodnutia správny dátum napadnutého uznesenia.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Sťažovateľka poskytla na základe zmluvy o úvere uzavretej s dlžníkom úver, ktorý bol tento povinný splatiť podľa podmienok dojednaných v úverovej zmluve. Po zročnosti pohľadávky a v nadväznosti na rozhodcovskú doložku v úverovej zmluve bolo sťažovateľkou začaté rozhodcovské konanie pred ňou zvoleným rozhodcovským súdom. Rozhodcovský rozsudok tohto súdu bol exekučným titulom na vykonanie exekúcie. Následne bolo na základe rozhodcovského rozsudku začaté exekučné konanie. V priebehu exekučného konania bolo uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 20 Er 388/2010 z 25. júna 2012 rozhodnuté o zastavení prebiehajúceho exekučného konania. Krajský súd napadnutým uznesením rozhodol o odvolaní sťažovateľky tak, že ho odmietol.

Podľa tvrdenia sťažovateľky krajský súd porušil jej označené práva tým, že „*svoje rozhodnutie formuloval na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybných aplikácií a interpretácie práva*“. Sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti ďalej uviedla:

„Porušovateľ vo veci ignoroval ust. §45 ods.3 ZoRK a po podaní odvolania sťažovateľom postupoval tak, ako by odvolanie nebolo vo veci prípustné. Konštatovanie porušovateľa uvedené v odôvodnení napadnutého uznesenia, že proti tomuto uzneseniu

odvolanie nie je prípustné a to ani s poukazom na prípustnosť odvolania podľa §45 ods. 3 ZoRK je v priamom rozpore s... citovanou zákonnou úpravou!

Porušovateľ tým, že:

svojvoľne a bez existencie zákonných predpokladov vylúčil devolutívny a suspenzívny účinok odvolania;

vec neprejednal a nerozhodol o nej na základe argumentov a návrhov sťažovateľa v rámci zverenej právomoci a vecnej pôsobnosti;

porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl.46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj jeho právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl.6 ods. 1 Dohovoru.“

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka žiadala, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že postupom a napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, aby napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby jej priznal finančné zadosťučinenie a úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého

návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorým podľa sťažovateľky bolo odmietnuté jej odvolanie proti uzneseniu okresného súdu o zastavení exekúcie ako neprípustné.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Z príloh pripojených k sťažnosti ústavný súd zistil, že okresný súd uznesením sp. zn. 20 Er 388/2010 z 25. júna 2012 rozhodol o vylúčení súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého z vykonávania exekúcie, teda nie o zastavení prebiehajúcej exekúcie, ako to tvrdí sťažovateľka. Navyše z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že sťažovateľkou podané odvolanie krajský súd odmietol nie z dôvodu jeho neprípustnosti, ako to tvrdila sťažovateľka, ale z dôvodu jeho oneskoreného podania.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia okrem iného uviedol:

„Odvolanie proti uzneseniu podal aj oprávnený. Napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa bolo oprávnenému doručené dňa 23.7.2012. Zákonná 15-dňová lehota na podanie odvolania preto začala plynúť dňa 24.7.2012 a posledným dňom 15-dňovej lehoty bol deň 7.8.2012. Najneskôr v tento deň bolo potrebné urobiť úkon – teda podať odvolanie – na súde alebo podanie odovzdať orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť (§ 57 ods. 3 O. s. p.). Odvolanie proti uzneseniu oprávnený podal elektronickými prostriedkami dňa 8.8.2012, teda po uplynutí zákonnej lehoty. Preto nebolo možné napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa v odvolacom konaní meritórne preskúmať.

Podľa § 218 ods. 1 písm. a) O.s.p., odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané oneskorene.

Nakoľko oprávnený podal odvolanie proti uzneseniu súdu prvého stupňa po uplynutí lehoty určenej zákonom na jeho podanie, súd odmietol aj odvolanie oprávneného.“

Ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie sťažnosti, ktorú sťažovateľka koncipovala prostredníctvom kvalifikovaného zástupcu a v ktorej sťažovateľka brojí proti odmietnutiu jej odvolania proti zastaveniu exekúcie z dôvodu neprípustnosti, zjavne nekorešponduje s dôvodmi napadnutého uznesenia, ktorým krajský súd odmietol odvolanie sťažovateľky proti vylúčeniu súdneho exekútora z vykonávania exekúcie ako oneskorene podané. Tento rozpor neumožňuje ústavnému súdu preskúmať napadnuté uznesenie vo väzbe na sťažnostné námietky a obsah použitej právnej argumentácie, v dôsledku čoho je sťažnosť nepreskúmateľná.

Keďže nepreskúmateľnosť sťažnosti neumožňuje ústavnému súdu dospieť k záveru o príčinnej súvislosti medzi označenými právami podľa ústavy a dohovoru na jednej strane a napadnutým uznesením na strane druhej (m. m. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 299/07, I. ÚS 256/08), ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. apríla 2015